

Ahşap Çerçevesi Cennet

– Ümit Seyhan · 05 Aralık 2020

Günahkar bir yürekle kovuldum
Ahşap çerçevesi cennetimden
Kevser emzirirdi oysa yaşlı annem
Şafağın ağırmış saçları
Küflü gazeller gibi bedenimi soğuturken
Mayhoş tutkularla
Mezarından ilk kez kalkmış
Bir ölü gibi yekindirdim yerimden

Aralansa dudaklarım
Vişne çürüğü aşk kırıkları
Sızardı kenarlarından

Yutkunsam baştan aşağı zehir
Geçirsem tırnaklarımı bir nehre
Sadece kan akardı günlerce bir de kir.

İncelmeden günün örtüsü
Yalın geçerdim alacalı hengameden
Teri damlardı suallerin
Bir telgraf direğinde asılı kaldıkça
Gönlün o mahrem türküsü
Bir ağ gibi yutardı
Sevdiğim zamanların rahminde sürülen
Nefretle aşkın sürgüsü

Sevgilinin yanına yazılan her söz
Mayasız ekmek kokardı
Bir avuç merhametle takasa
Su taşırdım avuç avuç
Ellerim yemyeşil gözlerimde sis

Şükret diyen çolak katiple
Kesişince çizimiz
Makdülün boynunda ki künyeden

Beni sessiz harfleri unutulmuş
Adımdan mı bildiniz

Hangi şarkısını söylesek hayatın
O bedbaht usulsüz vuruşlarla
Aşk işte aşk
Tuz serpmek gibiydi kara

Düşmeden pekmez kazanına sinekler
Uyu yalnızlığın nazıyla
Can yeli koşmalı demirden bacaklarıyla şimdi
Korkma dese birisi
Böyledir
O zifiri pişmanlıkların arefesi
Biliyorum bu sığ sulardan sonra ki
Karanlık, kararlı denizi

Ümit Seyhan